

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfântului mucenic Dimitrie, izvorătorul de mir

Eu sunt Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, căci Tatăl este întru Mine cu puterea Lui dumnezeiască, cu Duhul Sfânt, Care poate cu putere. Amin.

Eu sunt Domnul puterilor și pot tot ceea ce voiesc Eu, și pot să cresc în toți cei care voiesc cu Mine, și pot să Mă măresc în ei cu puterea Mea cea dumnezeiască. Nimic nu poate sta împotriva voii Mele dumnezeiești. Nimeni nu poate birui voia Mea cea din cer atunci când cei de pe pământ uită de voile lui Dumnezeu. Numai omul care vorbește cu Dumnezeu, numai acela poate birui voia lui Dumnezeu cea plină de durere. Eu numai cu durere Mi-am lăsat voia Mea între oameni, căci oamenii nu-și mai aduc aminte de voile Mele cele sfinte.

Eu sunt Dumnezeu îndurării, și M-am îndurat de tine, popor al cuvântului Meu, și te-am luat la masa Mea, masa cuvântului lui Dumnezeu care s-a coborât pe pământ după două mii de ani de la venirea Mea din Tatăl. Mare minune este această minune că te am Eu pe tine popor al Meu pe pământ și că grăiesc cuvântul Meu ție. Așa minune n-a fost de când e veacul. Așa cărare n-am avut nicicând. O, și așa fi zi și noapte cu tine, poporul Meu iubit, dar vremea e grea de tot, și mulți dușmani se zbat împotriva cărării Mele la tine pe pământ. Să te uiți tu, poporul Meu, că în fața apelor mari care vin după ploii mari, se acoperă cărările pe care merg oamenii pe pământ, și oamenii trebuie să și le croiască iar, și să le pună întărituri pe margini ca să nu le mai astupe urgia apelor. Așa și Eu Îmi repar cărarea Mea la voi, copiii ai cuvântului Meu, și vin la voi pe cărare, fiilor, căci omul credincios Îmi vine în ajutor atunci când nu mai pot să vin cu voile Mele pe pământ. Omul credincios se roagă de pe pământ, iar Eu, Domnul, aud din cer, și împlinesc.

Strigarea ta M-a strigat către tine, poporul Meu. M-ai cerut să vin, și Eu te-am auzit, și iată, vin și îți grăiesc, vin și Mă mângâi cu tine, că fără tine Eu nu mai am bucurii nici în cer, nici pe pământ, și voiesc să te ocrotesc ca pe cea mai mare comoară, ca să-Mi fii cărare pe pământ, căci credința ta este cărarea Mea. Scris este în Scripturi că totul este cu puțință celui cu credință.

Mi-e greu fără tine, fiule. M-am învățat cu tine, poporul Meu iubit, că nimănui nu-i mai pot grăi pe pământ, că nu mai este credință ca a ta pe pământ. O, să nu părăsești această avere, căci credința ta este puterea care Mă aduce pe Mine din cer pe pământ, că fi-va curând, curând să vin văzut, și Îmi trebuie cărare tare, și trebuie dor mare de la pământ la cer, și Îmi trebuie popor care Mă așteaptă să vin.

O, popor iubit de Dumnezeu, voiesc să te deprind cu nevoia de a-L iubi pe Dumnezeul tău Cel ceresc, că nevoia aceasta te face să Mă dorești, și să Mă strigi și să Mă prețuiești. Duhul lui Dumnezeu e plin de jale și de durere și de suspin și de așteptare. Am nevoie de prețuire, am nevoie de milă. Rostesc peste tine cuvântul Scripturii Mele: *«Milă voiesc, nu jertfă»*. Amin.

Ia aminte, poporul Meu iubit: tu trebuie să ai înțelepciune mare și cerească. Tu trebuie să stai înaintea Mea cu înțelepciune din cer. Tu trebuie să fii ca un vin nou, ca o vie cu vin bun pe pământ, că nu mai este om înțelept între oameni. Omul care nu este sfânt cu viața trupului și a sufletului și a duhului său, acela nu poate fi înțelept pentru cer și pentru Dumnezeu și pentru viața cea veșnică, iar cuvintele lui nu prind viață în oameni și nu sunt bune pentru oamenii cei sfinți, căci înțelepciunea este pentru sfinți. Înțelepciunii îi trebuie trup sfânt, casă sfântă, loc sfânt, căci altfel sămânța ei e stearpă și nu face fruct pentru nimeni.

Mănâncă omul din înțelepciunea omului și în zadar mănâncă. Își hrănește omul duhul mândriei și al slavei deșarte. Se hrănește omul cu înțelepciunea pe care zice că o are, și din care iau oamenii și se hrănesc. Se hrănesc oamenii cu duhul care vine de la omul înțelepciunii

pământești, dar de la Dumnezeu nu mai sunt oamenii deprinși să se hrănească. Tot omul se căznește să se dea înțelept și să-și facă nume între oameni și să-și ștergă numele din fața lui Dumnezeu, și nici o bucurie nu se suie la cer ca rod al înțelepciunii omului pământesc. Aș voi să-i trezesc pe oameni, aș voi să-i fac să părăsească drumul cel greșit și să iubească viața cea fără de moarte, că e vremea să vin, și oamenii nu veghează întru venirea Mea. Oamenii trebuie să se roage la Dumnezeu să le dea viața veșnică și iubire și sfințire și bucurie din cer, că nici o bucurie nu este de pe pământ. Cine se îndeletnicește cu cele omenești, acela nu poate avea dragoste de rugăciune chiar și dacă de frica de Dumnezeu se așează la rugăciune, căci rugăciunea înseamnă dragoste de Dumnezeu.

Iată, las cuvânt nou pe pământ. Vin nou, învățătură nouă las peste oameni: cine părăsește mâncatul de carne și duhul cărnii și al lumii, cine părăsește băutura de la care vine desfrâul în om, unul ca acela poate vedea ce este înțelepciunea care vine de la carne și de la sânge, înțelepciunea firii omului, înțelepciunea care l-a despărțit pe om de Dumnezeu. Cine părăsește mâncarea și băutura pângănescă de la care vin toate relele cele din om, acela va afla izvorul înțelepciunii și va ieși în întâmpinarea Mea. Amin.

Nu-Mi trebuie jertfă de la oameni, căci oamenii trăiesc fără de viață. Numai Eu sunt viața celor ce au viață, dar cei ce nu Mă au pe Mine în trăirea lor, aceia sunt fără de viață și nu sunt adevărați. Ale Mele dintru ale Mele să-Mi aducă omul ca jertfă plăcută; ale Mele, nu ale lui. Omul dă să-Mi dea jertfă cu duh mândru, nu cu duh umilit. Ce jertfă poate să-Mi aducă Mie omul cel mare în duhul lui? Jertfa lui e spini pe fruntea Mea. Eu voiesc milă, nu voiesc jertfă. Eu sunt Cel ce am făcut cerul și pământul și pe om. Ce jertfă să-Mi aducă Mie omul? Eu voiesc milă de la om, că jertfă am dat Eu; Eu și nu omul.

Eu sunt Cel ce M-am jertfit pentru tine, omule. Tu vrei să-I aduci jertfă Celui jertfit? O, Cel jertfit pentru tine are nevoie de milă, nu de jertfă de la tine, omule, dorirea Mea cea de șapte mii de ani. Tu trebuie să ai milă de Mine, omule, că tu nu știi să ai milă nici de tine, nici de omul pe care zici că-l miluiești cu mila ta. Mila e cerească, nu e pământescă. Mila trebuie să fie putere și iubire. Mila nu trebuie să fie slăbiciune așa cum este ea pe pământ. Mila e lucrare cerească, e lucrare mare care poate ajuta cu adevărat pe om, dar dacă umblă omul cu ea după cum înțelege el, atunci mila se face slăbiciune în om, și omul cade prin ea, cade de la Dumnezeu.

Eu sunt Cel ce am rostit acest cuvânt; Eu și nu omul. Am zis: «*Milă voiesc, nu jertfă*». Jertfa trebuie adusă celui ce are cinste, celui ce-l ții în cinste, iar Eu, Domnul, sunt înjosit de oameni, sunt înjosit prin însăși viața lor deșartă și fără trăire cerească pe pământ. Eu milă cer de la om. Vin din cer și îl rog pe om să Mă răscumpere și să Mă așeze în cinstea pe care o am de la Tatăl Meu. Plânge Tatăl Meu de mila Mea. Plânge Tatăl Meu, că omul M-a aruncat din el și nu mai am casă în om, și voiesc milă și adăpost în om, că l-am făcut pe om ca să-Mi fie casă și să am unde să-Mi plec capul ca un Dumnezeu Care Și-a făcut cu înțelepciune casă. Milă voiesc, nu jertfă. Voiesc să fiu iubit de om, și să-și aducă omul aminte că el este casa Mea, și nu este casă a celui ce nu l-a făcut pe el. Adam s-a supărat pe Mine când i-am dat după dreptate plata lucrării lui. S-a supărat și a intrat în duhul lui și a stat multă vreme supărat. O, greu se mai umilește omul, greu se mai pocăiește omul păcătos! Dacă omului i-ar fi milă de Dumnezeu, s-ar pocăi numaidecât și s-ar umili numaidecât și L-ar milui pe Dumnezeu și L-ar lua înăuntrul său pe Domnul și ar grăi cu Domnul său, iar Domnul ar grăi cu el, așa cum a fost lucrarea Mea cu toți cei sfinți care s-au lăsat Mie casă.

O, iubitul Meu popor, întru care binevoiesc Eu acum la a doua Mea venire între oameni! Voiesc, poporul Meu, să te deprind cu nevoia de a-L iubi pe Dumnezeul tău Cel ceresc, că nevoia aceasta te face să Mă dorești și să Mă chemi și să Mă prețuiești cu milă și cu iubire, și cu patimă să Mă iubești. Voiesc, fiule, să te văd împătimit după Mine. Voiesc să te învăț cu mila de Mine. Voiesc să arzi cu dorul după Mine. Voiesc, poporul Meu, să vin, și tu trebuie să ai puterea să Mă aduci pe pământ, să Mă aduci de lângă Tatăl lângă tine.

Tu, poporul Meu, trebuie să poți să Mă faci văzut de oameni lângă tine. Tu trebuie să fii cărarea Mea cea tare, căci vremea rugăciunii tale trebuie să ardă locul pe care stai tu când te rogi lui Dumnezeu. Te învăț lucrare proaspătă. Te învăț, și iar te învăț, că fără învățător desăvârșit nu poți să fii ucenic desăvârșit. Te învăț să te rogi ca Mine, poporul Meu. Vremea rugăciunii este nevoia de a-L iubi pe Dumnezeu, de a-L vindeca de tristețea pe care I-o faci, de a-L ruga să fie mereu Dumnezeuul tău, de a te mângâia cu El după plăcerea Lui. Vremea rugăciunii este nevoia ta de a-I da Lui toate gândurile tale și de a te umple de Duhul Cel curat al lui Dumnezeu. Milă voiesc, nu jertfă. Caută, poporul Meu, să ai tu milă de Mine, că de tine am Eu fără să-Mi spui. Cine are milă de Dumnezeu, acela are tot ce trebuie să aibă și nu are ce să mai ceară de la Dumnezeu, nu are ce să-I mai dea lui Dumnezeu. Nu-Mi trebuie nimic de la tine, poporul Meu, decât milă, fiule. Suspîn cu împărăția cerurilor pe brațe și nu găsesc milă pentru ea. Eu sunt Împărat, și am de toate și nu-Mi trebuie jertfe, ci Îmi trebuie lucrători împreună cu Mine ca să-Mi sfârșesc lucrarea așezării de cer nou și de pământ nou pe pământ cu oamenii.

Omul trebuie să aibă numai lucruri care-i sunt de folos. Nici casa nu-i este de folos omului, dacă o face și nu stă în ea. Dacă omul nu folosește casa pe care și-o face, casa lui e un idol rece care servește cinstei omului față de alt om, căci omul nu se folosește de toate câte își face decât pentru slava lui față de alt om, și omului îi este rușine să nu aibă. El știe că trebuie să aibă pentru că au și ceilalți oameni, nu pentru că îi este de folos. Lucrul de care nu te folosești, acela nu-ți trebuie, acela te îngreiază pe calea ta și nu-l poți purta cu tine pe drum.

Omului îi trebuie pâine îngerească, și M-am făcut în tine masă cerească, poporul Meu, pâine îngerească, fiule, ca să se învețe oamenii cu cele ale împărăției cerurilor. Pâine sufletului îți aduc. Ea nu se împruținează; ea este veșnică, fiule. Dacă trupul nu mănâncă, îi este foame și caută mâncare. Așa și sufletul caută să mănânce, și dacă nu mănâncă pâine îngerească, pâinea pentru suflet, el nici flămând nu stă, că foamea îl biruie și ia și mănâncă pâinea deșertăciunii, pâinea cea amară. De aceea am lăsat pe pământ apostoli cu râvnă pentru cer, ca să dea la oameni pâinea cea îngerească pentru suflet, iar Eu să pot să stau la această masă cu cei credincioși.

Tot omul pune mereu masa pentru trup, dar pentru suflet nu face tot așa. Nu mai e deprins omul cu hrană sufletească, iar sufletul e neputincios din lipsa hranei lui. Am hărăzit apostoli peste oameni și printre oameni, și aceștia M-au ascultat și au umblat cu Mine și au dat oamenilor hrană îngerească, cuvântul Meu l-au dat. N-am ales oameni cu școală pământească, căci omului îi trebuie minte, nu școală. Cine n-are minte, n-o poate de pe nicăieri lua sau învăța, dar cel ce are minte, acela dă celui ce are minte, nu celui ce nu are minte. Cel ce are minte, acela e minune pentru cei din cer. Cerul așteaptă minuni de la cei de pe pământ, și cei de pe pământ așteaptă minuni de la cei din cer, iar apostolii au avut minte în toate vremurile, și cu ea au urmat Mie. Când iubești pe cineva, cauți să-i intri în voie și să-l ascuți. Când iubești pe Dumnezeu, cauți să faci voia Lui, că nu poți să-L iubești fără să-I faci voia Lui în trupul și în sufletul și în duhul tău. Apostolii Mei cei din toate timpurile au plecat din ale lor ca Avraam, și au fost numai cu Mine și cu împlinirea planurilor Mele pe pământ, cu împlinirea Scripturilor, fiilor. Ei n-au luat cu ei nimic decât pe Mine, și așa au plecat cu Mine, lăsând și mamă și tată și femei și copii și bărbați și rude și prieteni și avuții și tot ce era agonisit de ei. Nu poți să fii apostol dacă iei cu tine din cele vechi ale tale. Așa v-am luat Eu pe voi apostoli, copii ai grădinii Mele, ca să cresc Eu în voi; Eu și nu voi, căci apostolii sfinți vorbesc din Duhul lui Dumnezeu, nu din duhul lor. Sunt pe pământ o mulțime de apostoli care s-au așezat apostoli în numele Meu peste oameni, dar Eu nu le-am zis să-Mi fie apostoli. Ei au zis, nu Eu, și aceștia s-au hrănit cu cele ale Mele din cărți și din învățătura cea de la școală și n-au minte cerească, și se cunosc că n-au, se cunosc după roadele lor, că au femei și copii și părinți și rude și avuții pământești și viață deșartă înaintea Mea. Apostolul trebuie să fie curat de orice încurcătură trupească sau pământească sau omenească, pentru că în el trebuie să cresc Eu, Domnul; Eu și nu el; Duhul Meu și nu duhul lui. Viața unui apostol trebuie să fie Dumnezeu. Apostolul trebuie să aibă milă de Dumnezeu și să-I

aducă Domnului suflete la mântuire ca să Mă mângâie pe Mine de jalea pe care o am după omul cel pierdut.

Milă voiesc, nu voiesc jertfă. Inima o voiesc de la om, iubirea și mila inimii, mila pentru cer, pentru cei din cer, care așteaptă minuni de pe pământ, care așteaptă răscumpărarea trupurilor dimpreună cu sufletele lor. Moise sau Ilie sau alți apostoli ca ei ce fel de milă au avut? Mila lor se arăta prin puterea lui Dumnezeu în ei. Ei au avut milă de Mine și de legile Mele cele sfinte, și au lăsat urmașilor lor împlinirea cuvintelor lor. Moise a lăsat să îplinească Iosua cele spuse de el și neterminate; Ilie a lăsat lui Elisei; David a lăsat lui Solomon; Verginica v-a lăsat vouă lucrarea împlinirii cele rostite de Mine prin ea.

Milă voiesc, fiilor, că voiesc să-Mi împlinesc cea din urmă Scriptură, cea din urmă sărbătoare, sărbătoarea cea veșnică. Sunt trist și nemângâiat așa cum eram cât am stat pe pământ, și când nici foame nu-Mi era mai niciodată. Rar când Mă mai bucuram cu ucenicii de-Mi venea și Mie foame de la bucuria inimii, căci celui cu adevărat supărat, nu-i mai este foame. Milă voiesc de la voi, nu jertfă, că-Mi aduc și oamenii destulă jertfă, și zic oamenii să le iert păcatele pe care ei le fac mereu, și să-i ajut să propășească pe pământ și să fie fericiți pe pământ, căci la cer nu se mai gândesc oamenii. Ca frunza pe apă trece glasul cuvântului Meu printre oameni, ca frunza care este luată de valul apei, dar voi dați cuvântul Meu, că este cuvântul judecății cea de apoi, și oamenii sunt fără de minte, bieții de ei.

O mulțime de creștini nu sunt nici cu lumea, nici cu Dumnezeu. Au pățit și ei ca povestea cu cioara. Cioara a dorit un lucru bun când a dorit să fie porumbel, că se uita la iubirea porumbeilor, la blândețea lor, la curățenia lor, la frumusețea lor, și pe când ea dorea, Dumnezeu i-a împlinit dorul inimii și a dus-o din zbor într-un vas în care era vopsea albă. Ea s-a scaldat în apa cea albă și a ieșit din scaldătoare și s-a uscat, și a rămas vopseaua pe pene și s-a dus în zbor ca să fie cu porumbeii. Ei au primit-o cu iubire, că au iubire și au blândețe, și au umilință. Dar cioara și-a dat în petec, că o pusese dorul să cânte și ea, dacă porumbeii cântau; și când a cântat, s-a aflat că e cioară și nu porumbel, și s-a rușinat, biata de ea, și s-a dus la neamul ei, dar și acolo n-a mai putut trăi în pace, că nu s-a mai văzut nicicând cioară albă, și tot neamul ei o ciocănea și o pedepsea.

Sunt creștini pe pământ care nu și-au găsit rostul nici cu Dumnezeu, nici cu lumea, și Eu sunt mereu trist și însuspinat. Chiar și creștini care au venit din lume în poporul Meu, s-au întors la cele dinainte ale lor, și au ajuns cele din urmă ale lor mai rele decât cele dintâi, de șapte ori mai rele, fiilor, căci așa este scris, și aceia vor păți ca pasărea care părăsindu-și neamul ei, s-a întors iar, și i s-a văzut semnul, și s-a făcut de ocară în rândul neamului ei.

Dar voi, copiii care ați rămas cu Mine și numai cu Mine, nu vă lăsați îngenuncheați, căci voi sunteți fiii cerului, și aveți semnul Meu pe voi. Faceți ce a făcut domnul românilor în fața turcilor, că s-a dus domnul românilor la sultanul turcilor și a stat drept înaintea sultanului, iar acela i-a spus: „Nu îngenunchezi?“. Dar el a răspuns: „Nu pot, căci sunt român, și sunt domn peste români și sunt drept înaintea lor și înaintea ta, și cel drept nu trebuie să se umilească“.

O, poporul Meu iubit, cel drept trebuie să ajute pe Dumnezeu. Vremea rugăciunii tale să fie nevoia ta de a-L iubi pe Dumnezeu, de a-L vindeca de tristețe, de a-L mângâia după plăcerea Lui, de a te mângâia cu El după plăcerea Lui, fiule, nu după plăcerea ta. Vremea rugăciunii tale este nevoia de a te umple de duhul cel curat al înțelepciunii lui Dumnezeu. Milă, voiesc, poporul Meu, milă, nu jertfă. Caută să ai milă de Mine, fiule scump, că de tine am Eu fără să-Mi spui. Cine are milă de Mine, acela are tot ce trebuie să aibă și nu are ce să mai ceară, că îi dă Dumnezeu tot ce trebuie să ia și să dea. Amin.

E sărbătoare de sfinți în mijlocul tău, poporul Meu. Rugăciunea ta M-a chemat să fiu cu tine și am venit. Am venit pentru o clipă de bucurie. Mi-e dor, fiule, de bucurii, Mi-e dor de milă. Cei din cer au nevoie de milă de la cei de pe pământ. Bucuria Mea este mântuirea neamului omenesc, și am nevoie de lucrători pentru această lucrare. Rugați-vă cu Mine ca să scoată Tatăl lucrători la

lucru, ca să vă ajute la vestirea venirii Mele în cuvânt pe pământ. Mucenicii cerului au avut milă de Mine și s-au dat pe sine Mie, căci M-au iubit cu dorul arzând în ei.

Se uită sfinții la tine, poporul Meu, că ei sunt coborâți cu Mine când vin la tine. Se uită sfinții, fiule, și zic: „*Așa minune n-a fost de când e veacul; așa cărare n-a avut cerul nicicând pe pământ*“. O, și așa sta zi și noapte cu tine, poporul Meu iubit, dar vremea e grea de tot, și te apasă, dar Eu sunt Domnul puterilor și Îmi întăresc venirea Mea și cărarea pe care vin.

E zi de praznic în Ierusalimul Meu cel din români. E zi cerească cu Mine pe pământ. Ți-am adus bucurie din cer, copil cu dor în suflet. Te mângâie mucenicii și mucenițele, că mucenicia ta e grea. Mucenicia cu trupul e una, iar cea cu duhul e alta și e grea, căci cei ceucid duhul, se luptă să-l doboare pentru vecii pe om.

O, copilași din grădiniță, încălziți-Mi, tată, vremea venirii Mele. Fiți cu milă pentru cei din cer, care Mă întrebă mereu: «*Până când, Doamne?*». Fiți apostoli curați, căci viața voastră trebuie să fie ca o păsărică cu aripi multe care zboară peste pământ ca să ducă vestea venirii Mele. O, cum să fac să vă iau grijile de pe voi? O, fiilor, necăjit am fost pe pământ, și Eu, și ai Mei. Mereu am fost strâmtorați cu lucrul cerului pe pământ. Dar Îmi voi întări puterea peste cei cu care Mă ajut ca să vă ajute pe voi în lucrul vostru cu Mine, și le voi da aceloră plată de apostoli și de profeți ai Mei. Amin. Doresc cu dor ceresc, la toți cei care Mă ajută pe Mine și pe voi și lucrarea cuvântului Meu, le doresc putere cerească și dragoste din cer, ca să facă voia Mea, căci cel ce Mă iubește este cel ce face voia Mea. Fericiți cei ce nu se rușinează cu Mine și cu viața Mea în ei. Fericiți cei ce Mă arată pe Mine în ei înaintea oamenilor, căci numai o viață are omul, viața cea cu Dumnezeu, viața cea veșnică, și alta nu mai este. Amin.

E Duhul Sfânt în sărbătoare cu voi, copiii ai poporului cuvântului Meu. O, mângâiați-vă, fiilor, că dorul vostru M-a adus la voi. Mi-e milă de voi, iar cei din cer au o vorbă în cer, și așa spun: „*Numai pe pământ să nu fi*“. Cei din cer văd greul vostru și vă ajută cât voi nici nu vă pricepeți, fiilor.

Milă voiesc de la voi, fiilor, și toate cele ce vă trebuie vouă, vi se vor adăuga, și Eu voi veni și voi împlini veșnicia peste voi. Amin, amin, amin.

26-10/08-11-1997